

ความรุนแรงเชิงโครงสร้างและวิกฤตตัวตน: การวิเคราะห์การฆ่าตัวตายของแม็กกี้ จอห์นสัน
ใน Maggie: A Girl of the Streets ของสตีเฟน แครน ผ่านมิตววรรณกรรมธรรมชาตินิยมอเมริกัน*
STRUCTURAL VIOLENCE AND IDENTITY CRISIS: ANALYZING MAGGIE JOHNSON'S
SUICIDE IN STEPHEN CRANE'S MAGGIE: A GIRL OF THE STREETS THROUGH THE
LENS OF AMERICAN NATURALIST LITERATURE

บุญเลิศ วงศ์พรหม¹, กนกอร ตั้งจิตเจริญกิจ²
Boonlert Wongprom¹, Kanok-on Tangjitcharoenkit²
มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น^{1,2}
Sripatum University KhonKaen Campus, Thailand.^{1,2}
Email : kanokon.ta@spu.ac.th

บทคัดย่อ

Maggie: A Girl of the Streets ของสตีเฟน แครน (Stephen Crane) นำเสนอ โศกนาฏกรรมของหญิงสาวชนชั้นแรงงานที่ถูกกักขังอยู่ภายใต้โครงสร้างสังคมที่บีบคั้นของ สหรัฐอเมริกาในศตวรรษที่สิบเก้า การศึกษานี้วิเคราะห์วิกฤตตัวตนของตัวเอก แม็กกี้ จอห์นสัน ผ่านปฏิสัมพันธ์ของตัวละครกับสามสภาพแวดล้อมหลัก ได้แก่ บ้านเช่า โรงเหล้า และท้องถนน ซึ่งร่วมกันลบเลือนการดำรงอยู่ของเธอผ่านความรุนแรง การเอาเปรียบ และการกีดกันทางสังคม จนแม็กกี้กลายเป็นเพียงวัตถุโปร่งแสงในสายตาสังคม การศึกษานี้ใช้วิธีการอ่านอย่างใกล้ชิด เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องและสัญลักษณ์ที่แครนใช้ เพื่ออธิบายให้เห็นว่าสภาพแวดล้อมและ โครงสร้างทางสังคมบีบบังคับให้แม็กกี้กลายเป็นเหยื่ออย่างไร ตลอดจนเน้นย้ำเงื่อนไขของความยากจนและความเปราะบางของสังคมที่ไร้ศักยภาพในการช่วยเหลือ ทำให้หญิงสาวไร้เดียงสาคนหนึ่ง ไม่อาจเอาตัวรอดได้ในโลกที่โหดร้าย การวิเคราะห์วรรณกรรมนี้ชี้ให้เห็นว่า การตายของแม็กกี้ ไม่ใช่ ผลจากการเลือกฆ่าตัวตายโดยสมัครใจ แต่เป็นผลจากแรงกดดันภายนอกที่หล่อหลอมชะตากรรมของเธอ ภายใต้กรอบธรรมชาตินิยมอเมริกัน Maggie: A Girl of the Streets คือภาพสะท้อนสังคมที่ ล้มเหลวในการคุ้มครองผู้ที่เปราะบางที่สุด และยังผลักดันให้ตัวตนผู้เปราะบางนั้นต้องถูกลบเลือนไป เป็นบทเรียนหนึ่งของหน้าประวัติศาสตร์ที่ผู้แต่งได้ถ่ายทอดอย่างมีนัยสำคัญว่าความรุนแรงเชิง โครงสร้างสามารถเกิดขึ้นได้กับ “ใครก็ได้” มิได้จำกัดอยู่เพียงแม็กกี้หรือยุคสมัยของเธอ

คำสำคัญ : 1. ความรุนแรงเชิงโครงสร้าง 2. วิกฤตตัวตน 3. ธรรมชาตินิยมอเมริกัน 4. ภาวะกำหนด

ABSTRACT

Maggie: A Girl of the Streets by Stephen Crane depicts the tragic downfall of a young woman trapped in the oppressive society of nineteenth-century urban America. This study investigates Maggie Johnson's identity crisis through her interactions with three urban environments: the tenement house, the saloons, and the streets, with each representing a factor that fragments her existence. Throughout the book, violence, exploitation, and social exclusion gradually erase her identity, transforming her into a transparent being whose existence is not acknowledged. The study uses close reading to explore Crane's narrative techniques and symbolism to reveal how space and society force Maggie to be victim. It also emphasizes the poverty and fragility that offers no space for the poor, innocent girl to survive in a harsh environment. The analysis suggests that Maggie's unconscious suicide was caused by external forces rather than her own actions. Her path exemplifies the deterministic structures of American naturalism, in which the environment determines destiny. Finally, Maggie: A Girl of the Streets criticizes a society that not only fails to protect its most vulnerable members but also actively contributes to their demise, leaving them with no refuge but oblivion. It stands as a significant lesson in the historical record that Crane conveys: structural violence can occur to anyone, not only to Maggie and not only in her time.

Keywords : 1. Structural Violence 2. Identity Crisis 3. American Naturalism 4. Determinism

1. บทนำ

งานเขียนเรื่อง Maggie, A Girl of the Streets เป็นงานเขียนของสตีเฟน แครน ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1893 และได้รับการปรับปรุงในปี ค.ศ. 1896 โดยนำเสนอชีวิตหญิงสาวชนชั้นแรงงานในนครนิวยอร์กซิตี้ ช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 ซึ่งมีฉากหลังเป็นสภาพแวดล้อมและโครงสร้างทางสังคมที่โหดร้าย บทความนี้เสนอการอ่านผ่านกรอบ “วรรณกรรมธรรมชาตินิยมอเมริกัน” และแนวคิด “ความรุนแรงเชิงโครงสร้าง” เพื่อชี้ว่า “สภาพแวดล้อมมีอำนาจอย่างยิ่งและมักกำหนดชีวิตผู้คน” (Crane, 1988)

อย่างไรก็ตาม ก่อนที่นวนิยายเรื่องนี้จะได้รับการตีพิมพ์ กลับมีปัญหาคารยอมรับในเชิงวิพากษ์อย่างหนัก ไม่ใช่ในแง่ความสมจริงอันควรเป็นไปตามแบบแผนวรรณกรรมธรรมชาตินิยม แต่เป็นด้านโทนเรื่องที่สะท้อนความโหดร้ายและความบิดเบี้ยวของสภาพแวดล้อม ซึ่งสร้างความสะเทือนใจให้แก่ผู้อ่านร่วมสมัย เนื่องจากสังคมในยุคนั้น โดยเฉพาะชนชั้นกลาง มีภาพจำเกี่ยวกับสังคมชนชั้นแรงงานที่แตกต่างออกไป แครนได้แสดงให้เห็นว่าสังคมเมืองในศตวรรษที่ 19 ซึ่งถูกครอบงำด้วยเศรษฐกิจแบบทุนนิยม ได้สร้างสภาพความเป็นอยู่ที่ทั้งกดขี่ชนชั้นแรงงาน และปิดโอกาสที่ผู้คนในสภาพแวดล้อมจะสามารถแก้ไขความทุกข์ยากและความยากจนในเชิงโครงสร้างได้ อี.เจ. เอ็ดเวิร์ดส์ บรรณาธิการของนิวยอร์ก เพรส ได้อ่านเรื่อง Maggie, A Girl of the Streets ในปี ค.ศ. 1892 และ

ได้ให้ความเห็นไว้ว่า “(ผู้เขียน)สามารถเล่าเรื่องอย่างสมจริงได้อย่างมีนัยยะสำคัญ โดยไม่จำเป็นต้องสร้างความสะเทือนใจรุนแรงเท่าที่ปรากฏในหนังสือของคุณเครนเลย” (Edwards, 1904; Stallman, 1968) ความคิดเห็นนี้ไม่ได้สะท้อนว่าเครนเขียนภาพของสังคมโหดร้าย แต่สะท้อนถึงแรงต่อต้านต่อการเหยียดความเป็นจริงของชนชั้นแรงงาน ซึ่งขัดต่อภาพในอุดมคติของชนชั้นกลางที่มักหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับความทุกข์ยากในชีวิตจริง

สิ่งที่ผลักดันให้ Maggie: A Girl of the Streets โดยสตีเฟน เครน ได้รับการวิพากษ์อย่างกว้างขวางนอกเหนือจากจุดเด่นในการเล่าเรื่อง นั่นคือ จุดจบของแม็กก็ จอห์นสัน ตัวเอกหญิงผู้บริสุทธิ์ซึ่งได้รับการพรรณนาว่าเป็น “สิ่งทั้งงามและหาได้ยากในย่านแออัด” แต่กลับไม่สามารถดำรงอยู่ในสภาพแวดล้อมที่โหดร้ายได้ ชะตากรรมของเธอได้พลิกความคาดหวังในรูปแบบโซศนาฏกรรมแบบออริสโตเติล ซึ่งตัวเอกมักพบกับความล้มเหลวเพราะจุดอ่อนของตนเอง แต่กรณีของ Maggie เธอถูกนำเสนอในฐานะ “เหยื่อ” ของสภาพแวดล้อมแทน โดยไร้ค้ำพบตนเอง

อย่างไรก็ตาม ฉากจุดจบของ Maggie ในช่วงท้ายของเรื่อง ซึ่งเป็นภาพที่เธอหายตัวไปในความมืดมนของแม่น้ำย่านอีสต์ ริเวอร์ (East River) เป็นการตายที่ไม่ชัดเจน ซึ่งผู้เขียนอย่างเครนไม่ได้ระบุหรือบรรยายรายละเอียดเกี่ยวกับการตายของเธอ แต่เลือกที่จะบรรยายถึงเสียงและความเงียบที่แม็กก็ได้ยิน ขณะที่ร่างของเธอค่อย ๆ เลือนหายไป “เสียงกระดิ่งรถรางดังกังวานราวกับนั่นคือเสียงของความร่ำเริง ... / สรรพเสียงแห่งชีวิตที่หลากหลายค่อย ๆ เบาลงและจางหายไปในความเงียบ” (Crane, 1893/2000) ผู้อ่านจึงอนุมานได้เพียงว่าเธอน่าจะเสียชีวิต อ้างอิงตามคำพูดจากเพื่อนบ้านในตอนสุดท้ายของเรื่องที่กล่าวว่า “แม็กตายแล้ว” ฉากจบที่ไม่ชัดเจนนี้ทำให้นักวิจารณ์ตีความไปหลากหลายมุมมอง เช่น โด널ด์ ไพเซอร์ (Donald Pizer) เชื่อว่า Maggie ฆ่าตัวตาย เขาแย้ง เครนไม่ได้ตั้งใจรายงานชีวิตสลับโดยตรง หากกำหนดตอนจบเพื่อชี้ว่าผู้บริสุทธิ์อย่างแม็ก ก็ถูกสภาพแวดล้อมทำลาย (Dowling & Pizer, 2009) นอกจากนั้น ไพเซอร์ ยังได้วิเคราะห์ว่า การเดินหายไปในความมืดของแม็กก็ เป็นสัญลักษณ์ของการเดินทางสู่ความตกต่ำของเธอ โดยเขากล่าวว่า ทุกช่วงเวลาของความตกต่ำในชีวิตของเธอมีสะท้อนผ่านภาพของฉากหลัง รวมถึงสถานะทางสังคมของลูกค้าของแม็กก็ที่เข้ามาในช่วงนั้น และเมื่อไม่มีที่ใดที่จะสะท้อนความตกต่ำมากไปกว่านี้ได้อีกแล้ว เธอจึงเลือกจบชีวิตตัวเองที่แม่น้ำเพื่อปลดพันธนาการชีวิตที่หดหู่ของตนเอง (Dowling & Pizer, 2009)

ในอีกด้านหนึ่ง โรเบิร์ต เอ็ม. ดอว์ลิง (Robert M. Dowling) แย้งว่า แม็กก็น่าจะถูกฆาตกรรมโดยชายเร่ร่อนผู้หนึ่ง ข้อโต้แย้งสำคัญของเขาคือ การฆ่าตัวตายในวรรณกรรมมักเป็น “ทางเลือกแห่งการไถ่บาป” ซึ่งขัดแย้งอย่างสิ้นเชิงกับปรัชญาของเครนที่อยู่ในบริบทของธรรมเนียม เขาเสริมว่า ในบทที่ 17 แม็กก็ได้ “สวมเสื้อคลุมตัวงามและรองเท้าคู่สวย” ขณะที่เธอทำงานอยู่ในย่านโรงละครทันสมัย ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่เธอจะฆ่าตัวตายในขณะที่ชีวิตการงานเธอกำลังเป็นไปได้ด้วยดี เธอเพียงแต่บังเอิญพบเจอลูกค้าที่มีปัญหาและถูกฆาตกรรม ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะ “สภาพแวดล้อม” ในแบบของเครน หรือกล่าวได้ว่าเป็นผลลัพธ์จากสถานการณ์ (Dowling & Pizer, 2009) แม้ว่าการถกเถียงแบบสองขั้ว (binary arguments) เกี่ยวกับการตายของแม็กก็จะมีอิทธิพลต่อผู้อ่านไม่น้อยและกลายเป็นการตีความพื้นฐานในหลายสำนัก แต่จุดจบของตัวเอกที่คลุมเครือได้บ่งบอกเป็นนัยว่า เครนอาจต้องการให้ผู้อ่านพิจารณาถึงความเป็นไปได้อื่น ๆ มากกว่าสรุปอย่างชัดเจน เช่นในบทความนี้ ผู้เขียนได้วิเคราะห์ว่า การตายที่คลุมเครือของแม็กก็ จอห์นสัน เป็นภาพสะท้อนจาก

การดำรงอยู่ที่คลุมเครือของเธอเอง ทั้งนี้ เนื่องจากการตายของเธอไม่มีข้อบ่งบอกใด ๆ ว่าเป็นการตัดสินใจที่ชัดเจนว่าจะมีชีวิตอยู่หรือไม่ อันสะท้อนให้เห็นความตระหนักรู้ในตนเองของตัวเอก (ว่าอย่างน้อยเธอควรรู้ว่าตนจะมีชีวิตอยู่หรือจบชีวิต) ทั้งไม่ใช่ผลจากอาชญากรรมที่เธอตกเป็นเหยื่อ

ผู้เขียนบทความได้พิจารณาแล้วว่า ทุกการกระทำของแม็กก็ รวมไปถึงการตายของเธอ นั้นเป็นไปโดย “ไม่รู้ตัว” (unconscious suicide) เธอถูกกระทำโดยซึ่งเป็นผลมาจากสภาพแวดล้อมที่เสื่อมโทรมของโบเวอร์รี ตามหลักของธรรมเนียมที่ว่าด้วยการถ่ายภาพสภาพแวดล้อมอันโหดร้าย อันบีบให้มีเพียง “ผู้รอดชีวิตที่แข็งแกร่งที่สุด” ย่อมต้องมี “เหยื่อ” ที่ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมนี้ได้

ด้วยเหตุนี้ หากเราสันนิษฐานว่าแม็กก็ถูกฆาตกรรมโดยชายเร่ร่อน (ตามทฤษฎีฆาตกรรม) จะพบว่า การตีความนี้ขาดการพิจารณาถึงกลไกทางสังคมที่ผลักดันหญิงสาวให้ต้องพบกับความตาย ซึ่งผิดจากทฤษฎีธรรมเนียมอันควรจะเป็น นอกจากนี้ หากเราเชื่อในสมมติฐานนี้ บทบาทของมิสซิสจอห์นสัน (Mrs. Johnson) จิมมี่ (Jimmy) และพีท (Pete) จะกลายเป็นตัวละครที่แสนตื่นเขิน กลายเป็นเพียง “ผู้มีส่วนร่วม” ในการทำให้แม็กก็ต้องตาย ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของสภาพแวดล้อมที่บีบคั้นแม็กก็ ในแง่นี้ บทบาทของพวกเขาจึงไม่ต่างอะไรจากเหล่าครอบครัวใจร้ายอันเป็นองค์ประกอบแบบละครน้ำเน่า ในทางกลับกัน หากเราเชื่อในทฤษฎีว่าแม็กก็ฆ่าตัวตายเฉย ๆ นั้น การตัดสินใจฆ่าตัวตายของเธอจะกลายเป็นเพียงการหนีจากโลกที่ทารุณเธอ ซึ่งเท่ากับว่าคำพูดของผู้คนในโบเวอร์รีเป็นจริง ตัวอย่างเช่น คำพูดของมิสซิสจอห์นสันที่กล่าวว่า “ดูซิ แม่สาวชั้นสูง! เธอมีค่าขนาดนั้น แต่สุดท้ายก็กลับมาหาแม่ต่ำ ๆ ของเธอ จริงไหม!” (หน้า 56) หรือเพื่อนบ้านที่กล่าวว่า “ชีวิตเธอเหมือนถูกสาป อยู่ในความมืดมน... เธอจากไป ไปยังที่ที่บาปของเธอจะได้รับการพิพากษา” (หน้า 75) ข้อความเหล่านี้นำไปสู่ข้อสรุปว่า “หญิงสาวผู้บริสุทธิ์ตายจากไปในฐานะเหยื่อของคนไร้ศีลธรรม” ซึ่งหากเป็นเช่นนั้น เรื่องนี้จะถูกตีความเป็นได้เพียง ‘วรรณกรรมสุภาชิต’ (didactic fiction) ซึ่งทำให้แนวคิดธรรมเนียมของเครนถูกเบี่ยงเบนไป

แม้การศึกษาที่ผ่านมาได้ถกเถียงประเด็นศีลธรรมและจิตวิทยาของตัวละคร หรือวิเคราะห์ฉากเมืองและชนชั้นแรงงานอย่างกว้างขวาง หากแต่ยังขาดการติดตาม “วิกฤตตัวตน” ของแม็กก็แบบเป็นลำดับขั้นผ่านพื้นที่ ทั้งทั้งงานเขียนของเครนใช้ฉากหลังที่บิดเบี้ยว น่ากลัว และหดหู่ เป็นจุดเด่นในการนำเสนอ ดังนั้น ผู้เขียนบทความจึงเห็นว่าควรเติมเต็มช่องว่างด้วยการวิเคราะห์ฉากหลังในเรื่อง โดยแบ่งเป็นสามฉากสำคัญ ได้แก่ บ้านเช่า โรงเหล้า และท้องถนน และบูรณาการแนวคิดความรุนแรงเชิงโครงสร้างเข้ากับแนวคิดนิยัตินิยม (determinism) ของธรรมเนียม เพื่ออธิบายการตายโดยไม่รู้ตัว ในฐานะผลผลิตของโครงสร้างมากกว่าปัจเจก

บทความนี้ตั้งคำถามว่า สัญญาทางภาษา กลวิธีเล่าเรื่อง และการจัดวางพื้นที่สามฉาก ในเรื่อง ทำงานร่วมกันอย่างไรในการกีดเซาะและลบเลือนตัวตนของแม็กก็ ประกอบด้วย คำถามหลักคือ

1.1) วิกฤตตัวตนของแม็กก็ปรากฏและพัฒนาอย่างไร ผ่านปฏิสัมพันธ์กับ บ้านเช่า โรงเหล้า ท้องถนน

1.2) กลไกเชิงโครงสร้างใดที่ร่วมกันผลักดันให้เกิด “การตายโดยไม่รู้ตัว” ตามกรอบธรรมเนียมอเมริกัน

ผู้เขียนใช้วิธีอ่านอย่างใกล้ชิด (close reading) เป็นกลวิธีหลักในการวิเคราะห์ โดยศึกษา วิกฤตตัวตนสามประการ ได้แก่ การถูกทำให้ไร้เสียง การถูกทำให้เป็นวัตถุ และการถูกกีดกันทางสังคม ตามที่สัมพันธ์กับฉากสำคัญทั้งสาม เพื่อสะท้อนว่างานของเกรนไม่ได้ถูกจำกัดอยู่ในบริบทปลาย ศตวรรษที่ 19 เท่านั้น แต่ความรุนแรงเชิงโครงสร้างสามารถเกิดซ้ำกับใครก็ได้ ดังที่ผู้เขียนบทความจะ ชี้ให้เห็นในชื่อเรื่องสั้นที่ใช้คำว่า (a girl) ซึ่งมีนัยต่อการตระหนักรู้ทางสังคม

การวิเคราะห์แบ่งออกเป็น 3 ช่วง ประกอบด้วยสถานที่ ดังนี้

1) บ้านเช่า (tenement house) เป็นพื้นที่ที่แม็กกี้เติบโตขึ้นมาและเผชิญกับความรุนแรง ในครอบครัวจากมิสซิสจอร์นสัน (มารดาของแม็กกี้) สภาพแวดล้อมนี้สะท้อนถึงการกดขี่ในครัวเรือน ความยากจน และการขาดการสนับสนุนในชุมชน

2) โรงเหล้า (saloons) พื้นที่ที่แม็กกี้แสวงหาการยอมรับเพื่อหลุดพ้นจากชีวิตในบ้าน แต่ กลับกลายเป็นพื้นที่ที่เธอถูกแสวงประโยชน์ทางเพศโดยตัวละครชื่อพีท สภาพแวดล้อมนี้สะท้อนถึง การลดทอนคุณค่าผู้หญิงในสภาพแวดล้อมที่ชายเป็นใหญ่ และยังสะท้อนระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม

3) ถนน (streets) เป็นพื้นที่ที่แม็กกี้พยายามดิ้นรนเพื่อดำรงชีวิตและหาทางออกจากปัญหา แต่ในที่สุด กลับกลายเป็นสถานที่ที่เธอถูกปฏิเสธจากสังคมโดยสิ้นเชิง ถนนเป็นสภาพแวดล้อม แทนความโดดเดี่ยว ซึ่งเกิดขึ้นเพราะสังคมล้มเหลวในการช่วยเหลือผู้อ่อนแอที่สุด

ซึ่งวัตถุประสงค์ของบทความมีดังนี้ 1) เพื่อศึกษาวิเคราะห์วิกฤตตัวตนของแม็กกี้ จอร์นสัน (Maggie Johnson) ผ่านปฏิสัมพันธ์ ของตัวละครกับสามสภาพแวดล้อมหลัก 3 ประการ ได้แก่ บ้านเช่า โรงเหล้า และท้องถนน 2) เพื่อศึกษาวิเคราะห์บทบาทในการทำลายตัวตน รวมถึง ความรุนแรง การเอารัดเอาเปรียบ และการถูกกีดกันทางสังคม สภาพแวดล้อมและโครงสร้างทางสังคมบีบบังคับ ให้แม็กกี้กลายเป็นเหยื่อได้อย่างไร

2. การวิเคราะห์วิกฤตตัวตนของ แม็กกี้ จอร์นสัน (Maggie Johnson)

การวิเคราะห์วิกฤตตัวตนของตัวเอง แม็กกี้ จอร์นสัน (Maggie Johnson) ผ่านปฏิสัมพันธ์ ของตัวละครกับ สภาพแวดล้อมหลัก 3 ประการ ได้แก่ บ้านเช่า โรงเหล้า และท้องถนน ดังนี้

2.1 บ้านเช่า (Tenement house)

กล่าวได้ว่าแม็กกี้ จอร์นสันนั้น "เกิดมาผิดที่" (misplaced) ตั้งแต่ครั้งที่เธอยังอาศัยอยู่กับ ครอบครัว ชุมชนที่เธออยู่อาศัยถูกพรรณนาว่าเป็นสถานที่เสื่อมโทรมและเต็มไปด้วยความวุ่นวายว่า "...สถานที่มืดครึ้ม เต็มไปด้วยอาคารไม้โง่งงที่เผยให้เห็นประตูเก่าคร่ำหลายสิบบาน เผยเปิดให้ เด็กน้อยมากมายวิ่งออกสู่ถนนและรางน้ำ... นั้นโยกเยก ส่งเสียงเอี้ยดอาดทุกครั้งที่มีฝีเท้าเดินไปมา ในเครื่องในของมัน" [แปลโดยผู้เขียน] (Crane, 1893/2000) คำว่า creak (เสียงดังเอี้ยดอาด), quivered (สั่นสะท้าน), และ bowels (เครื่องใน/กระเพาะ) ฉายให้เห็นภาพของเมืองที่เป็นเสมือน สิ่งมีชีวิตขนาดใหญ่กำลังเสื่อมโทรม สอดคล้องกับภาพของ มิสซิสจอร์นสัน ผู้เป็นมารดาของแม็กกี้ ซึ่งเป็นผู้หญิงตัวใหญ่และมีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง เธอเป็นตัวแทนของระบบความรุนแรงที่ฝังราก ลึกในครัวเรือนชนชั้นแรงงาน เป็นผลพวงของสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการ ดำรงชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรี

“ไหล่นาสนั้นเพิ่มความโกรธเกรี้ยว นางคว่ำคอกลูกชายและเขย่าตัวเขาจนกระทั่งโยกคลอนไปทั้งตัว นางลากเขาไปที่อ่างล้างหน้าที่เต็มไปด้วยสิ่งปฏิกูล หยิบผ้าขี้ริ้วจุ่มน้ำ แล้วเช็ดใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยแผลของเขาอย่างรุนแรง จิมมีกรีตร้องด้วยความเจ็บปวด...” (หน้า 8)

“นางแผดเสียงเกรี้ยวกราดและซู่หมัดใส่หน้าสามี ผิวหน้าและคอที่เหลืองคล้ำเปลี่ยนเป็นสีแดงฉาน นางเริ่มโวยวายเสียงดัง” (หน้า 9)

แม็กก็เติบโตขึ้นมาเป็นหญิงสาวที่งดงาม แต่ได้รับการพรรณนาว่าเป็น “ดอกไม้ที่เบ่งบานในโคลนตม” (blossomed in a mud puddle) ผู้แต่งเช่นครอนได้ใช้ภาพเปรียบเทียบนี้เพื่อเน้นย้ำว่าความงามของเธอเป็นสิ่งที่หาได้ยากและเปราะบางในสภาพแวดล้อมที่โหดร้าย อย่างไรก็ตาม หากเราพิจารณาคำว่า most rare (หายากยิ่ง) ในเชิงลึก จะพบว่าคำนี้เป็นเหมือนสัญลักษณ์ที่จะบ่งบอกชะตากรรมของแม็กก็ เพราะในโลกที่เต็มไปด้วยความโหดร้าย ผู้ที่เปราะบางเช่นเธอย่อมไม่มีโอกาสอยู่รอดได้

ความรุนแรงในครอบครัวและผลกระทบต่อจิตใจ

การดำรงอยู่ของแม็กก็ ถูกหล่อหลอมด้วยความรุนแรงในบ้านตั้งแต่วัยเด็ก ดังปรากฏในเรื่องว่า “แม็กก็ทำงานแตก แม่ลูกพรอดราวกับตะปูด่าเท้า ‘อีเวร!’ นางแผดเสียง ดวงตาจ้องมองลูกสาวด้วยความเกลียดชัง ใบหน้าของนางแดงก่ำงานเกือบม่วง เด็กชายตัวน้อยร้องให้จ้ำจรักับสังขมผู้แตกตื่นยาวแผ่นดินไหว ร่างเล็กวิ่งหนีกลับไปทางเดิน...” (หน้า 10)

แม้ว่าผู้บรรยายจะไม่ได้กล่าวโดยตรงว่ามีการทำร้ายร่างกายหรือไม่ แต่บริบทชี้ชัดว่าเธอเป็นเหยื่อของความรุนแรงในครอบครัว เธอเติบโตมาในสภาพแวดล้อมที่แตกสลาย (“เปลวไฟทอดเงาสีแดงบนพื้นไม้เปล่าเปลือย ผนังแตกร้าวเต็มไปด้วยคราบโซมม เครื่องเรือนกระจัดกระจายพลิกคว่ำ” หน้า 13) องค์ประกอบในฉากเป็นสภาพแวดล้อมที่สะท้อนให้เห็นถึงโครงสร้างสังคมที่ล้มเหลว ไร้ศักยภาพในการปกป้องเด็กและสตรีจากความรุนแรงในครอบครัว ซึ่งเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในพื้นที่ชนชั้นแรงงานที่ขาดระบบสนับสนุนทางสังคมและเศรษฐกิจในเชิงลึก แม็กก็ถูกหุบตีด้วยความรุนแรงจนแตกกว่าไม่ต่างกับเครื่องเรือนในบ้าง ความรุนแรงทางกายภาพที่แม็กก็ได้รับส่งผลกระทบต่อจิตใจของเธอ ในขณะที่ร่างกายของเธอกลายเป็นพื้นที่รองรับความรุนแรง จิตใจของเธอก็ต้องเผชิญกับความขัดแย้งระหว่าง ความปรารถนาที่จะหลบหนี และ ความสิ้นหวังจากการรู้ว่าเธอไม่มีที่ไป ลอรา อี. แทนเนอร์ (Laura E. Tanner) นักวิชาการด้านความรุนแรงในครอบครัว อธิบายว่า “ความรุนแรงในครอบครัวนำไปสู่สิ่งที่บาร์ด (Bard) และแซงเกรย์ (Sangrey) เรียกว่า ‘การทำลายตัวตนทั้งทางร่างกายและจิตใจของเหยื่อ’” (Tanner, 1994) แม็กก็จึงเติบโตขึ้นมาเป็นหญิงสาวที่เปราะบางและไร้ที่พึ่ง

การแตกสลายของตัวตนและการสูญเสียความเป็นตัวเอง

ในบทที่หก แม็กก็เริ่มตระหนักถึงสภาพแวดล้อมที่เสื่อมโทรมรอบตัวเธอ

“เธอจ้องไปยังผนังมองมัว บ้านที่ฝุ่นเกรอะกรัง และเครื่องเรือนเก่าผิวกะด้าง เธอเพิ่งรู้สึกถึงความพิการของนาฬิกาที่แตกร้าวและอยู่ในกล่องไม้ เข็มบอกเวลาส่งเสียงแหบพร่า ลวดลายดอกไม้ซีดจางบนพรมกลายเป็นความอับลึกลับ และแม้เธอจะพยายามประดับบ้านด้วยริบบิ้นสีน้ำเงินสดแล้ว เธอก็ต้องยอมรับว่ามันเป็นเพียงชิ้นส่วนที่น่าสมเพชเท่านั้น...” (หน้า 23)

สิ่งที่เคยเป็นตัวแทนของเธอ ทั้งลวดลายดอกไม้บนพรหมและริบบิ้นสีน้ำเงิน ดูไร้ความหมาย ในฉากหลังที่เต็มไปด้วยความเสื่อมโทรม การเปลี่ยนแปลงนี้แสดงให้เห็นถึงกระบวนการที่เธอค่อย ๆ ตัวตนไปเนื่องจากความรุนแรงและความยากจนที่เธอประสบมาอย่างยาวนาน “ปมริบบิ้นสีน้ำเงิน กลับเหมือนดอกไม้ที่ถูกเหยียบย่ำ” (หน้า 24) คืออีกสัญญาณของการล่มสลายของเธอในฐานะบุคคลที่มีตัวตนที่ชัดเจน การสูญเสียสำนึกในตัวเองเป็นสิ่งที่พบได้ในผู้ที่ประสบกับความรุนแรงในระยะยาว ซึ่งสามารถเชื่อมโยงกับแนวคิดทางจิตวิทยาว่า ผู้ที่เผชิญกับความรุนแรงซ้ำ ๆ มักจะสูญเสียความสามารถในการมองเห็นทางเลือกอื่นในชีวิตของตนเอง (learned helplessness)

ในโลกที่โหดร้ายซึ่งจำกัดทางเลือกของชนชั้นแรงงาน จิมมี น้องชายของเธอสามารถเอาตัวรอดได้ด้วยการ “สวมเกราะให้กับจิตวิญญาณของตนเอง” (clad his soul in armor, หน้า 15) และปรับตัวให้กลายเป็นส่วนหนึ่งของระบบโลกที่แข็งกระด้าง ลักษณะของเขาถูกบรรยายว่า “เฉียบคม” และ “ไม่สั่นคลอน” (“เขากลายเป็นคนที่เฉียบคมจนไม่เชื่อในสิ่งใดเลย”, หน้า 16) เขามีความมั่นใจเมื่อต้องควบคุมเครื่องจักร (“เขาเฝ้าตวาดผู้คนจากบัลลังก์ของเขา เขานั่งอยู่สูงและตำหนิการกระโดดเหยียบ ว่ายวน และการชวนขายที่บ้าคลั่ง” หน้า 17) ในทางตรงกันข้าม แม็กกี้ ซึ่งเป็นหญิงสาวที่มีธรรมชาติอ่อนโยน ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับโลกที่แข็งกระด้างและเย็นชาแบบเครื่องจักรได้ เช่นเดียวกับพืชที่ต้องหันเข้าหาแสงอาทิตย์และดอกไม้ที่โน้มตามดวงอาทิตย์ แม็กก็มองหาแสงสว่าง—พื้นที่ที่อยู่ภายนอก ซึ่งตรงข้ามกับห้องเช่าที่มีมดของเธอ เมื่อครั้งที่เธอยังเด็กและถูกแม่ทุบตี ผู้บรรยายได้เปลี่ยนฉากจากห้องที่เต็มไปด้วยเงามืดไปสู่บรรยากาศภายนอกที่สงบ (“ที่หน้าต่าง พระจันทร์สีสดใส่กำลังชะโงกมองลงมาจากหลังคาที่มีตสนิท และในระยะไกล ผืนน้ำของแม่น้ำเป็นประกายซีดจาง” หน้า 13) การเปลี่ยนฉากเช่นนี้อาจเป็นการบอกไปถึง “ทางออก” สำหรับทั้งแม็กกี้ และจิมมี ที่จะหลบหนีจากโลกที่โหดร้าย ในตอนนั้น เด็กทั้งสองตอบสนองต่อแสงแดดโดย “ขยับเข้าไปใกล้กระจกหน้าต่าง” (“พวกเขานั่งหมอบอยู่จนกระทั่งม่านหมอกของรุ่งอรุณปรากฏขึ้นที่หน้าต่างค่อย ๆ เคลื่อนตัวเข้าไปใกล้กระจก” หน้า 14) อย่างไรก็ตาม เมื่อล่องเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ จิมมีกลับปฏิเสธธรรมชาติและแสงสว่างนั้น เขากล่าวว่า “ดวงจันทร์ดูเหมือนนรก จริงไหม?” (หน้า 18) ขณะที่ แม็กก็ยังคงไขว่คว้าแสงสว่างต่อไป ด้วยเหตุนี้ เธอจึงหันไปหาพิท (Pete) ซึ่งเธอเปรียบเปรยว่าเป็น “ดวงอาทิตย์สีทอง” เพราะเขามักจะอยู่ในสถานที่ที่มีแสงสว่างและมีบุคลิกที่เฉิดฉาย

“เขานั่งอยู่บนโต๊ะในบ้านของตระกูลจอห์นสัน แก้วชาที่สวมกางเกงลายตารางอย่างไม่มีแยแส แต่ท่าทางนั้นช่างเปี่ยมเสน่ห์... สะท้อนถึงความเชื่อมั่นในอำนาจของตนเองเต็มที่ ดวงตาของเขาเปล่งประกายด้วยความมองอาจและไม่ยี่หระต่อสิ่งใด ๆ รอบตัว (หน้า 20) “ชายสองคนเดินจากใต้แสงไฟถนนที่ส่องประกายระยิบระยับและหายลับเข้าไปในเงามืด” (หน้า 23)

แม้ว่าจินตนาการอันอ่อนไหวของแม็กกี้ จะทำให้เรื่องมีลักษณะโน้มเอียงไปทางนิยายน้ำเน่า (“...นี่คืออุดมคติของบุรุษที่สมบูรณ์แบบ ความคิดเลือนรางของเธอมักจะค้นหาแผ่นดินอันห่างไกล ... ใต้ต้นไม้ในสวนแห่งความฝันของเธอ มีชายคนหนึ่งเคยเดินอยู่เสมอ”) แต่ สัญชาตญาณของเธอในการรักษาตัวตนด้วยการหลบหนีไปยังสถานที่ที่ดีกว่านั้น เป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่เกิดขึ้นกับสิ่งมีชีวิตทุกชนิด อันเป็นสิ่งที่ เป็นธรรมชาติ ตามแบบแผนธรรมชาตินิยม ครุฑได้ปิดฉากช่วงแรกของชีวิตของแม็กกี้ด้วยการพรรณนาถึงริบบิ้นสีน้ำเงินที่ยับย่น (“ปมริบบิ้นสีน้ำเงินปรากฏขึ้นราวกับดอกไม้ที่ถูกเหยียบย่ำ” หน้า 24) ซึ่งเป็นกลางบอกเหตุถึงชะตากรรมของเธอ หากเธอยังคงอาศัยอยู่ใน

บ้านหลังนี้ต่อไป เธอจะถูกทำลายจนพังพินาศ จากการบรรยายนี้ ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ว่า ความตั้งใจของเธอที่จะมีชีวิตอยู่ใน “สถานที่ที่เปล่งประกายสีทองที่ พิทจะพาเธอไป” (หน้า 24) ไม่ใช่เพียงแค่ความเพ้อฝันที่ไร้เหตุผล แต่เป็นกลไกเอาตัวรอด (survival mechanism) เพราะ “จากสิ่งที่คุณเคยรู้มา เธอไม่เคยเห็นอะไรที่ตึกกว่านี้เลย” (หน้า 45)

“แม้ก๊ก็ปล่อยตัวเองจมดิ่งไปกับเหล่าคนจรที่บัดนี้สลบอยู่ท่ามกลางพายุหิมะ ภายใต้หน้าต่างโบสถ์ที่เปล่งประกายสีสนสดใส และเสียงประสานของคณะนักร้องที่กำลังขับร้อง 'Joy to the World' สำหรับแม็กก็ และผู้ชมที่ยังมีชีวิตอยู่ นี่คือ ความจริงที่อยู่เหนือเรื่องราวที่เห็น (transcendental realism) ที่ซึ่งความสุขถูกซ่อนไว้อยู่ภายใน...” (หน้า 30)

“...โรงละครทำให้เธอถูกคิด เธอสงสัยว่าท่าทางอันอ่อนช้อยที่นางเอกละครเล่นนั้น แม้จะดูเกินจริง แต่... หญิงสาวที่อาศัยอยู่ในบ้านเช่าและทำงานในโรงงานเย็บเสื้ออย่างเธอ จะเลียนแบบได้บ้างไหมนะ” (หน้า 31)

คำว่า “เลียนแบบ” (imitate) แสดงให้เห็นถึง เส้นแบ่งระหว่างตัวตนของแม็กก็ระหว่างความจริงกับบทบาทบนเวทีที่ค่อย ๆ เลือนหายไป กระบวนการฟื้นฟูตัวตนของเธอ (self-reintegration) ถูกบิดเบือน และทันทีที่เธอดูดซับภาพลวงตาของโรงละครเข้าไปในจิตใจของเธอและปล่อยให้จิตใจหลอมรวมไปกับมัน จิตใจของเธอเริ่มห่างไกลจากโลกแห่งความจริง

2.2 โรงเหล้า (Saloons)

แม้ว่าข้อความในเรื่องจะไม่ได้อธิบายโดยตรงว่าเกิดอะไรขึ้นกับร่างกายของแม็กก็ แต่เราสามารถอนุมานได้ว่า เมื่อเธอไปที่โรงเหล้า เธอถูกบดขยี้โดยความต้องการของพิท เช่น การที่เขาดูแลเธอ “ด้วยท่าทางที่แสดงถึงความเป็นเจ้าของ” (with an air of reassuring proprietorship) เป็นสัญลักษณ์ของตัวตนที่ถูกกลดทอนให้เป็นเพียงวัตถุใต้โครงสร้างปีตาธิปไตย วิกฤตตัวตนของแม็กก็ในโลกของพิท (ที่โรงเหล้า) นั้นร้ายแรงยิ่งกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอเมื่ออยู่ในบ้านของแม่ เธอค่อย ๆ สูญเสียตัวตนของตัวเอง จนแทบจะ ไร้รูปร่างและโปร่งแสง (shapeless and transparent) เช่นเดียวกับ บ้านที่แตกร้างซึ่งสะท้อนถึงสภาพจิตใจที่แหลกสลายของเธอ โครงสร้างของ “ห้องโถงที่บิดเบี้ยว” (hall of irregular shape, หน้า 44) เป็นสัญลักษณ์ของจิตใจที่บิดเบี้ยวของแม็กก็ เธอเองก็กำลังถูกแปรเปลี่ยนไปตามสภาพแวดล้อม แม็กก็ไม่สามารถหาพื้นที่ที่เธอมีตัวตนที่มั่นคงได้ ไม่ว่าในบ้านของแม่หรือในพื้นที่ของพิท การดำรงอยู่ของเธอจางหายไปโดยสิ้นเชิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อ “หญิงสาวผู้เฉิดฉายและกล้าหาญ” (a woman of brilliant and audacity) คนนั้นปรากฏตัวขึ้น

“หล่อนไม่สนใจแม็กก็เลย หล่อนชายตาไปทางนั้นเพียงไม่กี่ครั้ง และดูเหมือนจะมองทะลุไปยังกำแพงด้านหลัง... ชายหนุ่มทำหน้าที่แปลกประหลาด ตอนแรกเขาดูสนใจและต้อนรับแม็กก็อย่างดี... แต่เมื่อแม็กก็เจียบ เขาก็ละความสนใจไปจากเธอโดยสิ้นเชิง เขาแสดงออกเด่นชัดว่ากำลังอยากอวดความร่ำรวยให้หญิงสาวผู้เฉิดคนนั้นได้เห็น” (หน้า 50)

เสียงของ Maggie เจียบหายไปตลอดทั้งฉากนี้ เธอ “ไม่สามารถเรียบเรียงประโยคที่มีความหมายทางปัญญาได้” ซึ่งเน้นย้ำว่า เธอไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานที่แห่งนี้ได้ สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นว่าเธอ ถูกตัดขาดจากพื้นที่ทางสังคมและไม่มีสิทธิ์มีเสียงในโลกแห่งนี้ แม็กก็ไม่ใช่เพียงแค่มนุษย์ที่ไม่ได้รับการยอมรับ แต่เธอกำลังถูกทำให้ไร้ตัวตนผลกระทบจากสิ่งแวดล้อมที่เธอต้องเผชิญ ครั้งแรกในบ้านเช่าของครอบครัว และครั้งที่สองในโลกของโรงเหล้า ส่งผลกระทบต่อเธอเป็นสองเท่า ทั้งในเชิง

ร่างกายและจิตใจ ในบ้านของ Mrs. Johnson เธอเป็นเหยื่อของความรุนแรงทางร่างกาย ในโรงเหล้า เธอกลายเป็นเหยื่อของการถูกลดทอนความเป็นมนุษย์อัตลักษณ์ของเธอถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง และเธอกลายเป็นเพียงสิ่งที่เปราะบางและไร้การปกป้อง เหมือนวัตถุที่แตกสลายแล้ว

“จากประตูที่เปิดอยู่ ดวงตาที่เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นจ้องมองมาที่แม็กกี้ เด็ก ๆ ค่อย ๆ ย่องเข้ามาในห้องและมองมาที่เธอ รวากับว่าพวกเขากำลังนั่งอยู่แถวหน้าของโรงละคร ผู้หญิงที่อยู่ด้านนอกเอนตัวเข้าหากันและกระซิบกระซาบ พยักเพียดเหมือนพวกนักปราชญ์ที่กำลังอภิปรายกันอย่างจริงจัง เด็กทารกคนหนึ่งพลอยสนใจ 'วัตถุ' ที่ทุกคนกำลังจ้องมองไปด้วย... แม่ของ Maggie เดินกลับไปกลับมา กล่าวถ้อยคำต่อสายตาที่จ้องมองมาทางประตู รวากับเป็นนักขยะของในพิพิธภัณฑ์” (หน้า 55)

ฉากนี้แสดงให้เห็นว่า แม็กกี้ ถูกลดทอนให้กลายเป็นเพียงสิ่งของที่ถูกลมอง สังคมไม่ได้มองเธอในฐานะมนุษย์อีกต่อไป เธอกลายเป็น “สิ่งแปลกประหลาด” ที่ถูกจ้องมองราวกับเป็นการแสดง เด็กสาวผู้เคยเป็นเพียงผู้ชมละครเวที ผู้ที่เคยปล่อยจิตใจให้หลอมรวมไปกับภาพลวงตาของนางเอกบนเวที และถูกบดขยี้โดยความต้องการทางกายของพีท บัดนี้กลายเป็นสิ่งแปลกประหลาดที่ไร้ความเป็นมนุษย์ในสายตาของผู้คน ทุกคนมองเธอด้วยความดวงตาเบิกกว้าง รวากับว่าเธอไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนนี้มาก่อน คำว่า “พิพิธภัณฑ์” (museum) เน้นย้ำถึง ตัวตนที่แตกร้างของเธอ เนื่องจากพิพิธภัณฑ์มักเก็บรักษาวัตถุเก่าที่แตกชำรุด นั่นสัญลักษณ์ที่ชัดเจนว่า แม็กกี้ก็ได้แตกสลายและผุพังแล้ว เธอไม่สามารถกลับมาเป็น ‘แม็กกี้ จอห์นสัน’ ได้อีกต่อไป สายตาของผู้คนและเสียงหัวเราะเยาะเย้ยของแม่ของเธอ (“ฮ่า ฮ่า ฮ่า นั่นไง! เธอยืนอยู่นั่น! สวยไหม? มองดูซะไอ้หนูม เธอหวานเยิ้มขนาดไหน ดูเธอสิ! ฮ่า ฮ่า ดูเธอ!” หน้า 55) สามารถตีความได้ว่าเป็น “การข่มขืนทางสังคม” (public rape) อำนาจของสายตาที่จับจ้อง (the gaze) ละเมิดตัวตนอันเปลือยเปล่าของเธอ ทั้งทางร่างกายและจิตวิญญาณ เธอถูกเปิดเผยและตัดสินอย่างไร้ปราณี รวากับว่าเธอไม่มีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ถ้อยคำของแม่เธอเพียงการเยาะเย้ย แต่เป็นการ ทำให้เธอเปราะบางยิ่งขึ้น จนกระทั่งเธอไม่สามารถหาที่ทางให้กับตัวเองได้อีกต่อไป “เธอค่อย ๆ ขยับตัว รวากับไม่สามารถหาพื้นที่ที่จะยืนอยู่บนพื้นได้เลย” (หน้า 55)

2.3 ถนน (Streets)

จุดเชื่อมโยงระหว่างช่วงที่สองและช่วงสุดท้ายของชีวิตแม็กกี้ คือคำถามที่เธอถามกับตัวเองว่า “ใคร?”

“เธอหยุดเดินชั่วคราวและถามตัวเองออกมาดัง ๆ: 'ใคร?'” (หน้า 59)

ช่วงที่เธอเอ่ยคำถามนี้ คือบนถนนในย่านโบเวอรี่ คำถามของเธอเป็นอัตถิภาวนิยม (existential question) ที่สะท้อนถึงการแสวงหาตัวตนของเธอ ตั้งแต่ช่วงแรกของชีวิต (บ้านเช่าและแม่) และช่วงที่สอง (โรงเหล้าและพีท) แม็กกี้ ถูกทำลายทั้งทางร่างกายและจิตใจ คำว่า “ใคร?” (Who?) เป็นเสมือนรูปย่อของ “ฉันคือใคร?” (Who am I?) คำสั้น ๆ นี้เป็นสัญญาณว่า เธอมีจิตสำนึกหลงเหลืออยู่ แต่น้อยนิดนัก และนี่อาจเป็นเสียงร้องขอความช่วยเหลือครั้งสุดท้าย ก่อนที่เธอจะเดินสู่จุดจบของตนเอง เครนกำลังชี้ให้เห็นว่า ผู้หญิงชนชั้นแรงงานในศตวรรษที่ 19 ถูกทำให้สูญเสียตัวตนในระดับที่พวกเขาไม่สามารถนิยามตัวเองได้อีกต่อไป พวกเขาไม่สามารถควบคุมชีวิตของตนเอง

พวกเธอถูกตีตราและขับไล่ออกจากโครงสร้างสังคม พวกเธอถูกทำให้ “ว่างเปล่า” จนแม้แต่คำถามพื้นฐานที่สุดเกี่ยวกับตัวตนก็ไม่สามารถตอบได้

“ในการกระทำที่เป็นการทำลายตนเอง (หรืออาจนำไปสู่การทำลายตนเอง) มักจะสามารถพบแนวโน้มของการรักษาชีวิตและการแสวงหาปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นอยู่บ้าง ตัวอย่างเช่น การพยายามฆ่าตัวตายส่วนใหญ่มักเกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมที่เปิดโอกาสให้มีการช่วยเหลือจากผู้อื่น... บุคคลที่มีแนวโน้มจะทำร้ายตนเองมักจะสื่อสารความตั้งใจของตนเองผ่าน ‘คำขู่โดยตรง’ หรือ ‘สัญญาทางอ้อม’” (Taylor, 1982)

หากเราพิจารณาคำอธิบายของสตีฟ เทย์เลอร์ ผู้เขียนหนังสือ “เดิร์กไฮม์และการศึกษาเรื่องการฆ่าตัวตาย” การเดินทางของเธอในช่วงสุดท้ายของชีวิตอาจไม่ได้เป็นเพียงการนำไปสู่การทำลายตัวเองโดยสมบูรณ์ แต่เป็นความพยายามแสวงหาการช่วยเหลือในรูปแบบที่สังคมไม่สามารถเข้าใจได้ เครนเขียนไว้อย่างชัดเจนว่า แม็กก็เข้าไปหา “สุภาพบุรุษร่างท้วมในหมวกไหม” เพื่อ “หาที่ยึดเหนี่ยวจิตวิญญาณตนเอง” (“ทันใดนั้น เธอพบกับสุภาพบุรุษร่างท้วมในหมวกไหม... หญิงสาวเคยได้ยินเกี่ยวกับ ‘พระคุณของพระเจ้า’ (Grace of God) และเธอตัดสินใจเข้าไปหาเขา”... “แต่เขาไม่คิดเสี่ยงช่วยวิญญาณดวงนี้ อาจเพราะเขาไม่รู้ว่า จิตวิญญาณที่อยู่ตรงหน้าเขากำลังต้องการความช่วยเหลือ” (หน้า 59) สิ่งนี้ยืนยันว่า แม็กก็ กำลังพยายามดิ้นรนเพื่อรักษาชีวิตของเธออย่างเงียบ ๆ (silent attempt of life-preserving) ซึ่งหลังจากที่เธอถูกสุภาพบุรุษคนนั้นปฏิเสธอย่างสุภาพ แม็กก็ก็กลับไปสู่ถนนบรอดเวย์ และเริ่มมองผู้ชายทุกคนที่เดินผ่านราวกับเป็นการส่งสัญญาณลับ เหตุการณ์นี้ชี้ให้เห็นว่า แม็กก็ ไม่ได้แค่ถูกทอดทิ้งจากครอบครัวและพิทเท่านั้น แต่เธอยังถูกปฏิเสธโดยสังคมในทุกระดับ สุภาพบุรุษในหมวกไหม ซึ่งเป็นตัวแทนของชนชั้นกลาง มองไม่เห็นความช่วยเหลือของเธอ ตลอดชีวิตของเธอ แม็กก็คุ้นเคยกับความรุนแรง การทารุณกรรม และการถูกเอารัดเอาเปรียบจากคนรอบข้าง เป็นเรื่องตลกที่แสนขมขื่น เพราะแม้สิ่งเหล่านี้จะบั่นทอนการดำรงอยู่ของเธอ แต่มันกลับสร้างความหมายให้กับเธอในฐานะ “เหยื่อ” โดยไม่รู้ตัว “เหยื่อ” เป็นความหมายเดียวที่เธอได้รับจากคนอื่น ในขณะเดียวกัน สายตาของแม็กก็ก็มองหาชายคนอื่น ๆ ริมถนน แม้อาจดูเป็นการเชื่อเชียว แต่อันที่จริงคือการเรียกร้องอย่างเงียบๆ ให้ใครสักคนมาเติมเต็มความว่างเปล่าของ “ตัวตน” ของเธอด้วยความใกล้ชิด ไม่ว่าจะด้วยความรุนแรงหรือการเหยียบย่ำก็ตาม (ในกรณีนี้คือการค้าประเวณี) เพราะเธอคุ่นเคยกับตัวตนแบบเหยื่อไปแล้ว

ทว่าผู้คนบนท้องถนนกลับไม่สามารถช่วยเหลือเธอได้ ชายแปดคนที่เธอพบ “ชายหนุ่มร่างสูง” “สุภาพบุรุษร่างท้วม” “ชายที่เดินทอดน่องชุดนักธุรกิจ” “ชายหนุ่มในเสื้อโค้ทสีอ่อนและหมวกดาร์บี้” “กรรมกร” “ชายซีเมาเป็น” และ “ชายที่มีใบหน้ามีรอยด่าง” ล้วนปฏิเสธสายตาของเธอ สิ่งนี้บ่งชี้ว่าไม่มีใครรับรู้ถึงการดำรงอยู่ของแม็กก็ เธอค่อย ๆ กลายเป็นสิ่งที่จับต้องไม่ได้โดยสิ้นเชิง โปรงแสงจนสามารถมองเห็นฉากหลังของเมืองเป็นเสมือนเครื่องแต่งกายของเธอ (“หญิงสาวในกลุ่มเงาของเมืองเดินไปตามถนน”, หน้า 60) เมื่อเธอเดินลงจากบรอดเวย์ไปสู่ตรอกสุดท้าย การเดินทางของเธอสื่อความหมายว่าไม่มีที่ใดบนโลกใบนี้ที่เธอสามารถอาศัยอยู่ได้ สภาพแวดล้อมสุดท้าย ท้องถนนมีอิทธิพลต่อการดำรงอยู่ของแม็กก็ ในลักษณะที่แตกต่างจากบ้านเช่าและโรงเหล้า มันเป็นสถานที่สุดท้ายที่สามารถให้ความหมายแก่ชีวิตของเธอก่อนความตาย อย่างไรก็ตาม ทั้งผู้คนและสถานที่ล้วนไม่สามารถเยียวยาอัตลักษณ์ที่แตกสลายของเธอได้ ความตายของเธอจึงเป็นผลลัพธ์จากแรงภายนอก

ไม่ใช่ความตั้งใจโดยจิตสำนึกในการทำลายตนเอง หากบ้านในเขตโบเวอรี โรงเหล้าที่เจ็ดห้าของ พิท และท้องถนนในเขตตะวันออก ล้วนไม่ใช่สถานที่ของแม็กกี้ จอห์นสัน กลไกของธรรมชาติจึงเลือก สถานที่ที่เหมาะสมที่สุดสำหรับเธอ คือ แม่น้ำแมนฮัตตันตะวันออก

ที่เบื้องล่างของอาคารสูงตระหง่าน ปรากฏเงาสีดำมืดของสายน้ำอันเยียบเย็น โรงงานลึกลับ แห่งหนึ่งส่องแสงสีเหลืองเรืองรองขึ้นมาเป็นระยะ กระทบบนผิวน้ำเป็นประกายเพียงชั่วขณะ ก่อนที่ กระแสน้ำมันจะซัดกระทบบเสาะไม้เบื้องล่าง เสียงแห่งชีวิตที่เคยดังก้อง อบอวลไปด้วยความรื่นเริงจาก ระยะไกลและความเว้งว้างที่ไม่อาจเข้าถึงค่อย ๆ เลือนหายไป และจมหายเข้าสู่ความเงียบงัน (หน้า 62)

“เงาสีดำมืดแห่งความตายของแม่น้ำ” สะท้อนถึงตัวตนในวัยเยาว์ของ Maggie ซึ่งถูกหล่อ หลอมโดยความมืดมิด (เงา ความมัวหมอง) ของบ้านที่เธอเติบโตมา ขณะที่ “แสงสีเหลืองเรืองรอง” จากโรงงานที่สะท้อนลงบนผิวน้ำเป็นตัวแทนของแสงสว่างในโรงเหล้าที่เธอเคยหลงละเมอเข้าไป แสง ที่กระพริบวูบวาบ (“...ส่องประกายเพียงชั่วขณะ... ซัดกระทบบเสาะไม้เบื้องล่าง”) ให้ความรู้สึกถึงภาพที่ ไม่สมจริง เป็นเพียงภาพลวงตา เช่นเดียวกับโลกของโรงละครที่ Maggie เคยปล่อยให้ตัวเองหลอม รวมเข้าไป โดยภาพรวม แม่น้ำเป็นสัญลักษณ์ของ ความเปราะบาง เพราะมันไหลไปอย่างไม่สิ้นสุด และร่างของมันก็ดำรงอยู่ในสภาวะระหว่าง “รูปธรรม” และ “นามธรรม” เช่นเดียวกับการดำรงอยู่ ของ Maggie Johnson เปราะบาง ไม่อาจจับต้องได้ และเต็มไปด้วยความคลุมเครือ การจมลงสู่ สายน้ำเป็นการกลับคืนสู่ธรรมชาติ สถานที่เดียวที่เธอสามารถดำรงอยู่ได้ (ในบริบทของนวนิยาย ดอกไม้เป็นสัญลักษณ์ของตัวตนของเธอ และดอกไม้เองก็เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ) และที่น่าสนใจ คือ แม่น้ำคือพื้นที่ที่ เสียงและแสงของโลกอันวุ่นวายไม่อาจเข้าถึงได้ (“เสียงแห่งชีวิตที่เคยดังก้อง ค่อย ๆ เลือนหายไปและจมหายเข้าสู่ความเงียบงัน”) สิ่งนี้สะท้อนถึงสภาวะสุญญากาศ พื้นที่ว่างเปล่าที่ไม่ อาจถูกแตะต้องโดยสิ่งแวดล้อมของเมือง ความว่างเปล่านี้อาจคล้อยกับการหายไปของ Maggie ในย่อ หน้านี้ เธอไม่มีตัวตนอีกต่อไป เสียงของเธอและการดำรงอยู่ของเธอสิ้นสุดลง โลกภายนอกทั้งหมด “จมหายไปในความเงียบ” จากการรับรู้ของเธอ แม่น้ำ ณ จุดสุดท้ายนี้ คือสถานที่ที่เธอเป็นส่วนหนึ่ง อย่างแท้จริง

4. สรุป

4.1) ผลการศึกษาได้ตอบวัตถุประสงค์ที่ต้องการวิเคราะห์วิกฤตตัวตนของตัวเอก แม็กกี้ จอห์นสัน (Maggie Johnson) โดยผ่านปฏิสัมพันธ์ของตัวละครกับสามสภาพแวดล้อมหลัก 3 ประการ ได้แก่ บ้านเช่า โรงเหล้า และท้องถนน จากการวิเคราะห์ เราได้พบว่า แม็กกี้ จอห์นสัน เป็นเหยื่อของ สภาพแวดล้อมที่โหดร้าย โลกที่เธอเกิดและเติบโตมาปฏิบัติต่อเธอ ด้วยความรุนแรงและการแสวงหา ผลประโยชน์ นี่คือเหตุผลที่ คำอธิบายโดยตรงไปตรงมาเกี่ยวกับการ ฆ่าตัวตาย ไม่สามารถสะท้อน ผลกระทบอันซับซ้อนของสังคมในศตวรรษที่ 19 ได้อย่างครบถ้วน โดยเฉพาะในแม็กกี้ ที่สติเฟิน เคน ได้เขียนไว้ ปฏิสัมพันธ์ตามลำดับเวลาระหว่างสามสภาพแวดล้อมกับ ตัวเอกทั้งในเชิงพื้นที่และบุคคล ทำลายความเข้าใจของเธอที่มีต่อโลกและ ค่อย ๆ ลบเลือนอัตลักษณ์ของเธอ ด้วยเหตุนี้ เธอจึงถูก ขับเคลื่อนด้วยแรงแห่งธรรมชาติจนไปสู่แม่น้ำ ซึ่งนำไปสู่การฆ่าตัวตายโดยไม่รู้ตัว อย่างไรก็ตาม ควร ตระหนักว่า เคน ได้ตั้งชื่อเรื่องว่า A Girl of the Streets การเลือกใช้ นำหน้านาม "a" แทนที่จะเป็น

"the" เป็นการเน้นให้เห็นว่า ชะตากรรมของแม็กกี้ จอห์นสัน ไม่ใช่ เรื่องราวของบุคคลเพียงคนเดียว เธอไม่ได้เป็นตัวละครในละครน้ำเน่า ที่มีจิตใจบริสุทธิ์และย่ำแย่ เพียงคนเดียว ตรงกันข้าม ชะตากรรมของหญิงสาว (a girl) สามารถเกิดขึ้นได้กับเหยื่อทุกคนที่อาศัย อยู่ในสังคมอันโหดร้ายนี้ เช่นเดียวกัน

4.2) ผลการศึกษาได้ต่อบัณฑิตอุปสรรคการวิจัยที่มุ่งศึกษาวิเคราะห์บทบาทในการทำลายตัวตน รวมถึงความรุนแรง การเอารัดเอาเปรียบ และการถูกกีดกันทางสังคม สภาพแวดล้อมและโครงสร้างทางสังคม ที่ทำให้แม็กกี้กลายเป็นเหยื่อ โดยพบว่า ตัวละครแม็กกี้ได้สะท้อนถึงโครงสร้างลำดับชั้นของการดำรงอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง เธอกลายเป็นเหยื่อของกลไกทางสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ไม่สามารถหาที่ทางสำหรับตนเองในโลกนี้ได้ อย่างไรก็ตาม เคนได้พยายามชี้ให้เห็นว่า พวกเขาหรือเธอควรได้รับ "ที่พักพิงในสวรรค์" ทว่าสิ่งที่ต้องพิจารณาคือ เป็นหน้าที่ของ "ผู้มีปัญญา" หรือไม่ที่จะสร้าง "ที่พักพิง" ให้แก่เหยื่อของสภาพแวดล้อมอันโหดร้ายในโลกแห่งความเป็นจริง คำตอบอาจถูกทิ้งไว้ให้แก่ นักสังคมนิยม นักปฏิรูป หรือใครก็ตามในสังคม สำหรับเคน เขาได้สร้าง "ที่ทาง" ให้แม็กกี้สำเร็จแล้ว บนท้องถนนแห่งวรรณกรรมธรรมชาตินิยมอเมริกัน นี่คือนิยามที่แม็กกี้ จอห์นสัน มีตัวตนอยู่จริง

จากการวิเคราะห์วรรณกรรมนี้ ชี้ให้เห็นว่า การตายของแม็กกี้ ไม่ใช่ ผลจากการเลือกฆ่าตัวตายโดยสมัครใจ แต่เป็นพลังกดดันจากภายนอก ที่หล่อหลอมชะตากรรมของเธอ ภายใต้กรอบแนวคิดแบบธรรมชาตินิยมแบบอเมริกัน Maggie: A Girl of the Streets คือภาพสะท้อน ถึงสังคมที่ล้มเหลวภายใต้สภาพแวดล้อมและโครงสร้างทางสังคมที่บีบบังคับผลักดัน ให้ตัวตนของหญิง สาวผู้เปราะบางนั้น ไม่อาจเอาตัวรอดได้ในโลกที่โหดร้าย เธอไม่ได้เป็นตัวละครในละครน้ำเน่า ที่มีจิตใจบริสุทธิ์และย่ำแย่เพียงคนเดียว ตรงกันข้าม ชะตากรรมของหญิงสาว (a girl) สามารถเกิดขึ้นได้กับเหยื่อทุกคนที่อาศัยอยู่ในสังคมอันโหดร้ายเช่นเดียวกัน เป็นบทเรียนหนึ่งของหน้าประวัติศาสตร์ ที่ผู้แต่งได้ถ่ายทอดอย่างมีนัยสำคัญ

5. เอกสารอ้างอิง

- Cazemajou, J. (1969). *Stephen Crane (University of Minnesota Pamphlets on American Writers, No. 76)*. American : University of Minnesota Press.
- Crane, S. (1988). *The correspondence of Stephen Crane (Vol. 1; S. Wertheim & P. Sorrentino, Eds.)*. Columbia : Columbia University Press.
- Crane, S. (2000). *Maggie: A girl of the streets and other tales of New York*. New York : Penguin Classics.
- Den Tandt, C. (2005). *American literary naturalism*. In R. P. Lamb & G. R. Thompson (Eds.), *A companion to American fiction, 1865–1914 (pp. 96–118)*. American : Blackwell Publishing.
- Dowling, R. M., & Pizer, D. (2009). A cold case file reopened: Was Crane's "Maggie" murdered or a suicide?. *American Literary Realism*. 42(1). 36–53.

- Pizer, D. (1965). Stephen Crane's "Maggie" and American naturalism. **Criticism**. 7(2). 168–175.
- Stallman, R. W. (1968). **Stephen Crane: A biography**. New York : George Braziller.
- Tanner, L. E. (1994). **Intimate violence: Reading rape and torture in twentieth-century fiction**. Pennsylvania, U.S.A. : Indiana University Press.
- Taylor, S. (1982). **Durkheim and the study of suicide**. London : Macmillan.